

LISA KLEYPAS

ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Στην υπέροχη και ταλαντούχα επιμελήτριά μου,
την Κάρι Φέρον.
Σ' ευχαριστώ που έκανες τα όνειρά μου πραγματικότητα.
Με αγάπη,
Λ.Κ.

1

*Χαμσάιρ, Αγγλία
Αύγουστος 1875*

«Ένας Θεός ξέρει γιατί έπρεπε να καταστραφεί η ζωή μου», είπε ο Ντέβον Ρέιβενελ σκυθρωπά, «απλώς και μόνο επειδή ένας ξάδελφός μου που δεν συμπάθησα ποτέ έπεσε από το άλογό του».

«Για την ακρίβεια, ο Θίο δεν έπεσε», αποκρίθηκε ο Γουέστον, ο μικρός αδελφός του. «Τον έριξε το άλογο».

«Προφανώς το άλογο τον θεώρησε ανυπόφορο, όπως κι εγώ». Ο Ντέβον πήγαινε πάνω κάτω στην αίθουσα υποδοχής, ανήσυχος και με κοφτά βήματα. «Αν δεν είχε ήδη σπάσει το κεφάλι του ο Θίο, πολύ θα ήθελα να ερχόμουν να του το σπάσω εγώ».

Ο Γουέστον του έριξε ένα βλέμμα που έδειχνε ταυτόχρονα αγανάκτηση και ευθυμία. «Πώς γίνεται να παραπονιέσαι από τη στιγμή που κληρονομείς τον τίτλο του κόμη, ο οποίος συνοδεύεται από έπαυλη στο Χαμσάιρ, κτήματα στο Νόρφολκ, σπίτι στο Λονδίνο...»

«Όλα αυτά, όμως, υπό τον όρο να μην πουληθούν ποτέ. Να με συγχωρείς που δεν ενθουσιάζομαι για κτήματα και σπίτια που δεν θα μου ανήκουν ποτέ και ούτε θα μπορώ να τα πουλήσω».

«Ίσως μπορέσεις να ακυρώσεις τον όρο του κληροδοτήματος, με βάση το πώς συντάχθηκε. Αν τα καταφέρεις, θα τα πουλήσεις όλα και θα ξεμπερδέψεις».

«Θεού θέλοντος». Ο Ντέβον κοίταξε με αηδία ένα σημείο σε μια γωνία, όπου είχε σχηματιστεί μούχλα. «Δεν είναι δυνατόν να μείνω εδώ μέσα. Αυτό το μέρος είναι σκέτο ερείπιο».

Ήταν η πρώτη φορά που πατούσαν και οι δύο το πόδι τους στο Έβερσμπι Πράιορι, το προγονικό σπίτι που είχε χτιστεί πάνω στα ερείπια ενός μοναστηριού. Αν και ο Ντέβον είχε αποκτήσει τον τίτλο ευγενείας λίγο μετά τον θάνατο του εξαδέλφου του, που είχε συμβεί τρεις μήνες νωρίτερα, καθυστέρησε όσο μπορούσε να αντιμετωπίσει αυτό το βουνό από προβλήματα που είχε τώρα μπροστά του.

Μέχρι στιγμής είχε δει μόνο εκείνη την αίθουσα και την είσοδο, τους δύο χώρους που υποτίθεται πως είχαν σκοπό να εντυπωσιάζουν τους επισκέπτες. Τα χαλιά ήταν φθαρμένα, τα έπιπλα σαρακοφαγωμένα και τα γύψινα στους τοίχους είχαν ρωγμές και κατέρρεαν. Όλα αυτά τον προϊδέαζαν άσχημα για την κατάσταση του υπόλοιπου σπιτιού.

«Χρειάζεται ανακαίνιση», παραδέχτηκε ο Γουέστον.

«Ισοπέδωση του χρειάζεται».

«Δεν είναι και τόσο χάλια...» Ο Γουέστον έβγαλε μια απότομη κραυγή, καθώς ένιωσε το πόδι του να βουλιάζει σε ένα κοίλωμα που έκανε το χαλί. Απομακρύνθηκε βιαστικά και κοίταξε το βαθύλωμα. «Μα τι στο καλό...»

Ο Ντέβον έσκυψε και σήκωσε την άκρη του χαλιού. Από κάτω φάνηκε μια τρύπα στις σάπιες σανίδες του πατώματος. Κούνησε το κεφάλι του, άφησε το χαλί να πέσει και πήγε σε ένα παράθυρο με τζάμια σε σχήμα ρόμβου. Το μολύβι με το οποίο ήταν στερεωμένα τα τζάμια είχε διαβρωθεί, ενώ οι μεντεσέδες είχαν σκουριάσει.

«Γιατί δεν το επισκεύασαν αυτό;» ρώτησε ο Γουέστ.

«Μάλλον επειδή δεν υπήρχαν λεφτά».

«Μα πώς είναι δυνατόν; Η έπαυλη έχει και μια έκταση ογδόντα χιλιάδων στρεμμάτων. Τόσοι χωρικοί που νοικιάζουν κτήματα, η ετήσια παραγωγή...»

«Αυτού του τύπου η καλλιέργεια δεν είναι κερδοφόρα πια».

«Στο Χαμσάιρ;»

Ο Ντέβον του έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα κι έστρεψε πάλι την προσοχή του στη θέα. «Πουθενά».

Το τοπίο του Χαμσάιρ ήταν καταπράσινο και ειδυλλιακό. Τα κτήματα χωρίζονταν με περιποιημένους φράχτες γεμάτους λουλούδια. Όμως, κάπου πέρα από τις γραφικές αγροικίες με τις αχυρένιες στέγες, πέρα από τα εύφορα χωράφια και τα πανάρχαια δάση, ένας στρατός από εργάτες τοποθετούσε ατσάλινες ράγες σε μήκος χιλιάδων χιλιομέτρων για την επικείμενη εισβολή των ατμομηχανών και των τρένων. Σε ολόκληρη την Αγγλία, εργοστάσια και εργατοπόλεις είχαν αρχίσει να ξεφυτρώνουν πιο γρήγορα και από μανιτάρια την άνοιξη. Ο Ντέβον είχε την ατυχία να κληρονομήσει τίτλο ευγενείας ακριβώς τη στιγμή που το κύμα της εκβιομηχάνισης σάρωνε τις αριστοκρατικές παραδόσεις και τον καθιερωμένο τρόπο ζωής.

«Κι εσύ πού το ξέρεις;» ρώτησε ο αδελφός του.

«Όλοι το ξέρουν, Γουέστ. Οι τιμές των σιτηρών έχουν πέσει κατακόρυφα. Πόσο καιρό έχεις να διαβάσεις τους *Times*; Δεν προσέχεις καθόλου τις συζητήσεις στη λέσχη και στα καπηλειά;»

«Όχι όταν το θέμα είναι η γεωργία», απάντησε ο Γουέστ σκυθρωπά. Σωριάστηκε σε μια καρέκλα και άρχισε να τρίβει τους κροτάφους του. «Δεν μου αρέσουν όλα αυτά. Είχαμε συμφωνήσει να μην παίρνουμε ποτέ τίποτα στα σοβαρά».

«Προσπαθώ. Αλλά ο θάνατος και η φτώχεια έχουν τον τρόπο να τα κάνουν όλα να φαίνονται λιγότερο διασκεδαστικά». Ο Ντέβον ακούμπησε το μέτωπό του στο τζάμι και είπε κακόκεφα: «Πάντα

μου άρεσε η άνετη ζωή, χωρίς να υπάρχει ανάγκη να δουλεύω. Τώρα πια, έχω ευθύνες». Είπε τη λέξη σαν να ήταν βωμολοχία.

«Θα σε βοηθήσω να βρεις τρόπο να τις αποφύγεις». Ο Γουέστ ψαχούλεψε στο πανωφόρι του κι έβγαλε ένα ασημένιο φλασκί από μια εσωτερική τσέπη. Το άνοιξε και ήπιε μια μεγάλη γουλιά.

Ο Ντέβον σήκωσε τα φρύδια του. «Δεν είναι νωρίς για ποτό; Μέχρι το μεσημέρι θα έχεις μεθύσει».

«Ναι, αλλά θα πρέπει να αρχίσω από τώρα». Ο Γουέστ ήπιε άλλη μία γουλιά.

Ο Ντέβον συλλογίστηκε όλο ανησυχία ότι ο μικρός αδελφός του είχε αρχίσει να εθίζεται στις απολαύσεις. Ο Γουέστ ήταν ένας ψηλός και ωραίος άντρας είκοσι τεσσάρων ετών και διέθετε εξυπνάδα την οποία προτιμούσε να χρησιμοποιεί όσο λιγότερο γινόταν. Την περασμένη χρονιά, η κατάχρηση αλκοόλ είχε χαρίσει ένα έντονο κόκκινο χρώμα στα μάγουλα του Γουέστ και είχε προσθέσει κιλά στην περιφέρεια της μέσης του. Ο Ντέβον είχε αποφασίσει να μην ανακατεύεται στις υποθέσεις του αδελφού του, αλλά δεν γινόταν να μην αναρωτιέται μήπως έπρεπε να του πει κάτι για τη χαλαρότητά του. Όχι, ο μικρός αδελφός του σιχαινόταν τις ανεπιθύμητες συμβουλές.

Ο Γουέστ, αφού ξανάβαλε το φλασκί στο πανωφόρι του, ένωσε τις παλάμες του στις άκρες των δαχτύλων του και κοίταξε τον Ντέβον. «Πρέπει να βρεις κεφάλαιο και να αποκτήσεις κληρονόμο. Μια πλούσια σύζυγος θα σου έλυνε και τα δύο προβλήματα».

Ο Ντέβον πάνιασε. «Το ξέρεις ότι δεν πρόκειται να παντρευτώ ποτέ». Ήξερε τα όριά του. Δεν ήταν φτιαγμένος για σύζυγος, ούτε για πατέρα. Η ιδέα να επαναλάβει την παρωδία της παιδικής του ηλικίας, με τον ίδιο στον ρόλο του σκληρού και αδιάφορου γονιού, τον έκανε να ανατριχιάζει. «Όταν πεθάνω», συνέχισε, «θα με κληρονομήσεις εσύ».

«Σοβαρά τώρα, πιστεύεις ότι θα ζήσω περισσότερο από σένα;»
τον ρώτησε ο Γουέστ. «Με τόσες καταχρήσεις που κάνω;»

«Κι εγώ δεν πάω πίσω».

«Ναι, αλλά εγώ ασχολούμαι με περισσότερο ζήλο».

Ο Ντέβον δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ειρωνικό γέλιο.

Κανείς δεν θα μπορούσε να είχε προβλέψει ότι οι δυο τους, από έναν μακρινό κλάδο της οικογένειας των Ρέιβενελ, θα ήταν οι τελευταίοι σε μια σειρά απογόνων με καταγωγή που εντοπιζόταν πίσω στον ενδέκατο αιώνα. Δυστυχώς, οι Ρέιβενελ ήταν οξύθυμοι και παρορμητικοί. Υπέκυπταν σε όλους τους πειρασμούς, παραδίδονταν σε όλες τις αμαρτίες και περιφρονούσαν όλες τις αρετές, με αποτέλεσμα να πεθαίνουν γρήγορα, χωρίς να προλαβαίνουν να αποκτήσουν παιδιά.

Τώρα πια είχαν απομείνει μόνο οι δυο τους.

Αν και ο Ντέβον και ο Γουέστ είχαν καλή καταγωγή, δεν έγιναν ποτέ μέλη της αριστοκρατίας, ενός κόσμου τόσο κλειστού ώστε τα ανώτερα κλιμάκιά του ήταν απροσπέλαστα ακόμα και για ευγενείς με υποδεέστερους τίτλους. Ο Ντέβον δεν ήξερε πολλά για τους πολύπλοκους κανόνες και τα τελετουργικά που διέκριναν τους αριστοκράτες από τους κοινούς θνητούς. Αυτό που ήξερε καλά, όμως, ήταν ότι το Έβερσμπι δεν ήταν ουρανοκατέβατη τύχη, αλλά παγίδα. Δεν μπορούσε πλέον να αποφέρει έσοδα για να συντηρηθεί. Θα καταβρόχχιζε το μέτριο ετήσιο εισόδημά του από το καταπίστευμα, θα τον συνέθλιβε κι έπειτα θα έδινε τη χαριστική βολή και στον αδελφό του.

«Ας φτάσουν οι Ρέιβενελ στο τέλος τους», είπε ο Ντέβον. «Είμαστε κακή φάρα. Δεν θα νοιαστεί κανένας αν χαθεί ένας τίτλος ευγενείας».

«Οι υπηρέτες και οι χωρικοί που νοικιάζουν τα κτήματα μπορεί να μη θέλουν να χάσουν τα εισοδήματα και τα σπίτια τους», είπε στεγνά ο Γουέστ.

«Να πάνε όλοι τους να πνιγούν. Άκου να σου πω πώς θα γίνει. Πρώτα θα ξεφορτωθώ τη χήρα και τις αδελφές του Θίο. Μου είναι άχρηστες».

«Ντέβον...» είπε ο αδελφός του ανήσυχος.

«Έλεϊτα θα βρω τρόπο να σπάσω τον όρο του κληροδοτήματος, θα χωρίσω τα κτήματα σε κομμάτια και θα τα πουλήσω ένα ένα. Αν δεν το καταφέρω αυτό, θα γδύσω τελείως το σπίτι, θα πάρω ό,τι πολύτιμο υπάρχει εδώ μέσα, θα το γκρεμίσω και θα πουλήσω τα υλικά...»

«Ντέβον». Ο Γουέστ έδειξε προς την πόρτα. Μια μικροκαμωμένη γυναίκα με μαύρο πέπλο στεκόταν στο κατώφλι.

Η χήρα του Θίο.

Ήταν κόρη του λόρδου Κάρμπερι, ενός Ιρλανδού αριστοκράτη που είχε εκτροφείο αλόγων στο Γκλενγκάριφ. Όταν ο Θίο σκοτώθηκε, ήταν παντρεμένοι μόλις τρεις ημέρες. Μια τέτοια τραγωδία, αμέσως μετά από ένα γεγονός που κανονικά φέρνει την ευτυχία, πρέπει να ήταν σκληρό σοκ. Ο Ντέβον, ως ένας από τους ελάχιστους εναπομείναντες μιας οικογένειας που έφθινε, σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να της είχε στείλει έστω μια συλλυπητήρια επιστολή όταν συνέβη το δυστύχημα του Θίο. Όμως δεν έκανε πράξη αυτή τη σκέψη, η οποία έμεινε στο μυαλό του σαν χνούδι που έχει κολλήσει στο πέτο ενός σακακιού.

Ίσως ο Ντέβον να είχε πείσει τον εαυτό του να στείλει τα συλλυπητήριά του, αν δεν απεχθανόταν τον εξάδελφό του τόσο πολύ. Η ζωή είχε δείξει την εύνοιά της στον Θίο. Του είχε χαρίσει πλούτη, προνόμια και ομορφιά. Εκείνος, όμως, αντί να είναι ευγνώμων για την καλή τύχη του, φερόταν πάντοτε με αυταρέσκεια και αλαζονεία. Ήταν κανονικός νταής. Ο Ντέβον δεν είχε μπορέσει ποτέ να παραβλέψει μια προσβολή ή μια πρόκληση, κι έτσι κατέληγε να τσακώνεται με τον Θίο όποτε βρίσκονταν μαζί. Θα ήταν ψέμα αν έλεγε ότι λυπόταν που δεν θα ξανάβλεπε τον εξάδελφό του.

Όσο για τη χήρα του Θίο, εκείνη δεν είχε ανάγκη από συμπάθεια. Ήταν νέα, δεν είχε παιδιά και η περιουσία της θα τη διευκόλυνε να παντρευτεί ξανά. Αν και ο κόσμος έλεγε ότι ήταν καλλονή, ο Ντέβον δεν μπορούσε να το κρίνει. Μια βαριά μαύρη πλερέζα κάλυπτε το πρόσωπό της. Ένα πράγμα ήταν βέβαιο. Μετά από αυτό που είχε ακούσει, πρέπει να θεωρούσε τον Ντέβον άθλιο.

Δεν τον ένοιαζε καθόλου.

Ο Ντέβον και ο Γουέστ υποκλίθηκαν και η χήρα ανταποκρίθηκε κάνοντας κι εκείνη μια βιαστική υπόκλιση. «Καλώς ήλθατε, λόρδε. Κι εσείς, κύριε Ρέιβενελ. Θα σας δώσω το συντομότερο δυνατό λίστα με ό,τι υπάρχει στο σπίτι, για να μπορέσετε να το λεηλατήσετε οργανωμένα». Η φωνή της ήταν εκλεπτυσμένη. Τα κοφτά σαν μαχαιριές λόγια της πρόδιδαν την απέχθειά της.

Ο Ντέβον την παρακολούθησε γεμάτος ανησυχία να μπαίνει στο δωμάτιο. Ήταν πολύ λεπτή για τα γούστα του. Φαινόταν σαν στέκα με τα ρούχα του πένθους που φορούσε. Όμως οι κινήσεις της είχαν κάτι το καθηλωτικό, μια εκρηκτικότητα καλά κρυμμένη κάτω από τη φαινομενική γαλήνη της.

«Τα συλλυπητήριά μου», της είπε.

«Εγώ θα πρέπει να σας συγχαρώ. Κερδίσατε πολλά».

Ο Ντέβον συνοφρυώθηκε. «Σας διαβεβαιώνω ότι δεν θέλησα ποτέ τον τίτλο που είχε ο σύζυγός σας».

«Έτσι είναι», είπε ο Γουέστ. «Παραπονιόταν σε όλο τον δρόμο από το Λονδίνο».

Ο Ντέβον έριξε στον αδελφό του ένα άγριο βλέμμα.

«Ο μπάτλερ, ο Σιμς, θα είναι στη διάθεσή σας, για να σας δείξει το σπίτι και τους τριγύρω χώρους όποτε το θελήσετε», είπε η χήρα. «Αφού, όπως είπατε πριν, εγώ σας είμαι άχρηστη, θα αποσυρθώ στο δωμάτιό μου και θα αρχίσω να μαζεύω τα πράγματά μου».

«Λαίδη Τρινίαρ», είπε ο Ντέβον κοφτά, «μου φαίνεται ότι ξεκινήσαμε στραβά. Σας ζητώ συγγνώμη αν σας προσέβαλα».

«Δεν υπάρχει λόγος να ζητάτε συγγνώμη, κύριε. Από εσάς δεν περίμενα τίποτα λιγότερο από το συγκεκριμένο σχόλιο». Συνέχισε πριν ο Ντέβον προλάβει να απαντήσει. «Μπορώ να σας ρωτήσω πόσο σκοπεύετε να μείνετε στο Έβερσμπι Πράιορι;»

«Μάλλον δύο ημέρες. Στο δείπνο, θα μπορούσαμε, εσείς κι εγώ, να συζητήσουμε...»

«Δυστυχώς, οι κουνιάδες μου κι εγώ δεν θα μπορέσουμε να δευτηνήσουμε μαζί σας. Μας έχει καταβάλει η θλίψη και θα φάμε χωριστά».

«Λαίδη...»

Βγήκε από το δωμάτιο αγνοώντας τον και χωρίς να πει τίποτε άλλο. Χωρίς καν να υποκλιθεί.

Ο Ντέβον, έκπληκτος και εξοργισμένος, κοίταξε με μισόκλειστα μάτια την άδεια είσοδο. Ποτέ δεν του είχε φερθεί γυναίκα με τέτοια περιφρόνηση. Ένωσε τον θυμό του να κοντεύει να βγει εκτός ελέγχου. Πώς ήταν δυνατόν να τον θεωρεί υπεύθυνο για αυτή την κατάσταση, από τη στιγμή που ο ίδιος δεν επέλεξε τίποτε από όλα αυτά;

«Τι έκανα και μου αξίζει τέτοια συμπεριφορά;» ρώτησε επιτακτικά.

Τα χείλη του Γουέστ συσπάστηκαν. «Αφού εξαιρέσουμε ότι είπες πως σκοπεύεις να την πετάξεις έξω και να της διαλύσεις το σπίτι;»

«Ζήτησα συγγνώμη!»

«Ποτέ να μη ζητάς συγγνώμη από τις γυναίκες. Επιβεβαιώνεται ότι έχεις άδικο κι αυτό τις κάνει έξω φρενών».

Ο Ντέβον δεν υπήρχε περίπτωση να ανεχτεί το θράσος μιας γυναίκας που κανονικά θα έπρεπε να είχε προσφερθεί να τον βοηθήσει αντί να του προσάπτει κατηγορίες. Χήρα ή όχι, έπρεπε να πάρει ένα καλό μάθημα.

«Πάω να της μιλήσω», είπε βλοσυρά.

Ο Γουέστ άπλωσε τα πόδια του πάνω στο υποπόδιο, τεντώθηκε και βόλεψε το κεφάλι του σε ένα μαξιλάρι. «Να με ξυπνήσεις όταν τελειώσεις».

Ο Ντέβον βγήκε από την αίθουσα υποδοχής και ακολούθησε τη χήρα με μεγάλες δρασκελιές. Την είδε στην άκρη του διαδρόμου. Περπατούσε γρήγορα, σαν πειρατικό καράβι που εφορμούσε, και το φόρεμα και η πλερέζα της ανέμιζαν.

«Σταθείτε», της φώναξε. «Δεν το εννοούσα αυτό που είπα πριν».

«Κι όμως, το εννοούσατε». Η γυναίκα στάθηκε και στράφηκε απότομα προς τον Ντέβον. «Σκοπεύετε να καταστρέψετε το σπίτι και την οικογενειακή κληρονομιά σας μόνο και μόνο για τους δικούς σας ιδιοτελείς σκοπούς».

Ο Ντέβον σταμάτησε μπροστά της, με σφιγμένες τις γροθιές του. «Ακούστε», της είπε ψυχρά, «μέχρι τώρα έχω καταφέρει να διαχειριστώ μόνο μια μονοκατοικία, μια μαγεύρισσα που είναι και καμαριέρα, έναν βαλέ κι ένα άλογο. Κι εντελώς ξαφνικά πρέπει να φροντίσω κτήματα υπό διάλυση, με πάνω από διακόσιους αγρότες ενοικιαστές. Νομίζω ότι και μόνο γι' αυτό μου αξίζει να δείξετε λίγη ευαισθησία. Ακόμα και συμπάθεια».

«Πόσο σας λυπάμαι. Πρέπει να σας είναι πολύ δύσκολο και άβολο που είστε αναγκασμένος να σκεφτείτε και κάποιον άλλον εκτός από τον εαυτό σας».

Με αυτό το δηκτικό σχόλιο έκανε να φύγει. Όμως είχε σταματήσει κοντά σε μια αφιδωτή κόγχη στον τοίχο, που προοριζόταν για άγαλμα ή κάποιο άλλο έργο τέχνης πάνω σε βάθρο.

Ο Ντέβον την είχε στριμώξει. Έβαλε επίτηδες τα χέρια του στις δύο πλευρές της κόγχης και της έκλεισε την οδό διαφυγής. Η γυναίκα μόρφασε αιφνιδιασμένη και ο Ντέβον, αν και δεν καμάρωνε κιόλας, ένωσε ικανοποίηση επειδή την είχε αναστατώσει.

«Αφήστε με να φύγω», του είπε.

Εκείνος δεν κουνήθηκε και συνέχισε να την κρατάει αιχμάλωτη. «Πρώτα θα μου πείτε το όνομά σας».

«Γιατί; Δεν υπάρχει περίπτωση να σας δώσω την άδεια να το χρησιμοποιείτε».

Ο Ντέβον περιεργάστηκε απελπισμένος το καλυμμένο πρόσωπό της. «Έχετε σκεφτεί ότι, αν παραμερίσουμε την αντιπαλότητά μας, έχουμε και οι δύο να κερδίσουμε πολλά από μια συνεργασία;»

«Μόλις έχασα τον άντρα μου και το σπίτι μου. Τι ακριβώς μπορώ να περιμένω να κερδίσω, κύριε;»

«Καλό θα ήταν να το μάθετε πριν αποφασίσετε να με κάνετε εχθρό σας».

«Ήσαστε εχθρός πριν καν πατήσετε το πόδι σας εδώ πέρα».

Ο Ντέβον διαπίστωσε ότι αγωνιζόταν να δει μέσα από την πλερέζα. «Είναι ανάγκη να φοράτε αυτό το αναθεματισμένο πράγμα;» τη ρώτησε εκνευρισμένος. «Είναι λες και μιλάω σε αμπαζούρ».

«Πλερέζα το λένε και ναι, πρέπει να το φοράω μπροστά σε επισκέπτες».

«Δεν είμαι επισκέπτης, ξάδελφός σας είμαι».

«Εξ αγχιστείας».

Ο Ντέβον ένωσε τον θυμό του να υποχωρεί καθώς την παρατηρούσε. Τι μικρόσωμη που ήταν! Εύθραυστη και ευκίνητη σαν σπουργίτι. Γλύκανε τον τόνο της φωνής του. «Ελάτε τώρα, αφήστε τα πείσματα. Δεν υπάρχει λόγος να τη φοράτε όταν είμαι εγώ παρών, εκτός κι αν βάλετε τα κλάματα. Σε αυτή την περίπτωση, θα επιμείνω εγώ ο ίδιος να την ξαναφορέσετε αμέσως. Δεν αντέχω να βλέπω γυναίκα να κλαίει».

«Επειδή κατά βάθος είστε καλόκαρδος;» τον ρώτησε σαρκαστικά.

Μια μακρινή ανάμνηση τον έκανε να πονέσει. Μια ανάμνηση την οποία δεν είχε αφήσει για χρόνια να τυραννήσει τη σκέψη του. Προσπάθησε να τη διώξει, αλλά στο μυαλό του παρέμεινε πεισματικά κολλημένη η εικόνα του, τότε που ήταν πέντε ή έξι ετών και καθόταν μπροστά στην κλειστή πόρτα του δωματίου της μητέρας του, αναστατωμένος από τους λυγμούς που ακούγονταν από την άλλη πλευρά. Δεν ήξερε τι ήταν αυτό που την είχε κάνει να κλαίει, αλλά αναμφίβολα πρέπει να ήταν μια αποτυχημένη ερωτική σχέση, από τις πολλές που είχαν υπάρξει. Η μητέρα του ήταν μια φημισμένη καλλονή που μπορούσε μέσα σε μια νύχτα να ερωτευτεί κι αμέσως μετά να χάσει το ενδιαφέρον της. Ο πατέρας του, απαυδισμένος από τα καπρίτσια της και κυνηγημένος από τους δικούς του δαίμονες, σπάνια ήταν στο σπίτι. Ο Ντέβον θυμήθηκε την απελπισία που τον έπνιγε ενώ την άκουγε να κλαίει με αναφιλητά, μην μπορώντας να πάει κοντά της. Είχε συμβιβαστεί με το να της περνάει μαντίλια κάτω από την πόρτα και να την παρακαλάει να ανοίξει, ρωτώντας συνέχεια τι συνέβαινε:

«Ντέβον, είσαι πολύ γλυκός», του είπε εκείνη, μέσα στους λυγμούς της. «Όπως όλα τα παιδιά. Αλλά θα μεγαλώσεις και θα γίνεις κι εσύ εγωιστής και σκληρός. Γεννήθηκες για να ραγίζεις τις καρδιές των γυναικών».

«Δεν θα το κάνω, μαμά», της είπε κλαίγοντας, όλο ανησυχία. «Σου υπόσχομαι ότι δεν θα το κάνω».

Άκουσε ένα γέλιο, λες και είχε πει κάτι αστείο. «Μα και βέβαια θα το κάνεις, αγόρι μου. Θα το κάνεις χωρίς καν να το θέλεις».

Η σκηνή είχε επαναληφθεί κι άλλες φορές, αλλά εκείνη θυμόταν πιο έντονα ο Ντέβον.

Όπως αποδείχτηκε, η μητέρα του είχε δίκιο. Ή, τουλάχιστον, τον κατηγορούσαν συχνά ότι είχε ραγίσει την καρδιά κάποιας γυναίκας. Όμως αυτός ξεκαθάριζε πάντα ότι δεν είχε σκοπό να παντρευτεί. Ακόμα κι αν ερωτευόταν, δεν υπήρχε περίπτωση

να δώσει τέτοια υπόσχεση σε γυναίκα. Δεν υπήρχε λόγος να το κάνει, αφού οι υποσχέσεις μπορούν να αθετηθούν. Μια και είχε νιώσει τον πόνο που μπορούσαν να προκαλέσουν ο ένας στον άλλον οι άνθρωποι που αγαπιούνταν, δεν ήθελε με τίποτα να κάνει κάτι τέτοιο.

Έστρεψε και πάλι την προσοχή του στη γυναίκα που βρισκόταν μπροστά του. «Όχι, δεν είμαι καλόκαρδος», της είπε, απαντώντας στην ερώτησή της. «Κατά τη γνώμη μου, τα δάκρυα μιας γυναίκας έχουν στόχο τη χειραγωγή και, ακόμα χειρότερα, προκαλούν αποστροφή».

«Είστε ο πιο πικρόχολος άντρας που έχω γνωρίσει», του είπε εκείνη με σιγουριά.

Ο τρόπος με τον οποίο ξεστόμισε τις λέξεις, σαν να ήταν βέλη, κέντρισε το ενδιαφέρον του Ντέβον. «Πόσους άντρες έχετε γνωρίσει;»

«Τόσους ώστε να μπορώ πια να διακρίνω ποιος είναι σατανικός».

«Δεν νομίζω ότι μπορείτε να διακρίνετε και πολλά με αυτό το πέπλο που φοράτε». Άπλωσε το χέρι του για να σηκώσει την άκρη της μαύρης πλερέζας. «Αποκλείεται να σας αρέσει που το φοράτε».

«Κι όμως, μου αρέσει».

«Επειδή σας κρύβει το πρόσωπο όταν κλαίτε», της είπε με βεβαιότητα.

«Δεν κλαίω ποτέ».

Ο Ντέβον, αιφνιδιασμένος, αναρωτήθηκε μήπως δεν είχε ακούσει καλά. «Εννοείτε και μετά το δυστύχημα του συζύγου σας;»

«Ακριβώς αυτό εννοώ».

Τι σόι γυναίκα θα έλεγε κάτι τέτοιο, ακόμα κι αν ήταν αλήθεια; Ο Ντέβον έπασε την άκρη της πλερέζας και άρχισε να τη

σηκώνει. «Μην κινείστε». Σήκωσε την πλερέζα και τη στερέωσε στο μικρό στολίδι πάνω στο κεφάλι της γυναίκας. «Όχι, μην κάνετε έτσι. Οι δυο μας θα κοιταχτούμε κατά πρόσωπο και θα συζητήσουμε πολιτισμένα. Θεέ μου, τι τις θέλετε τόσες φουρκέτες...»

Ο Ντέβον σταμάτησε απότομα να μιλάει μόλις αποκάλυψε το πρόσωπό της. Έμεινε να κοιτάζει έκπληκτος τα λαμπερά μάτια της που κοιτούσαν λοξά και του θύμιζαν το βλέμμα γάτας. Για μια στιγμή του κόπηκε η ανάσα, δεν μπορούσε να σκεφτεί, ενώ όλες οι αισθήσεις του πάλευαν να χορτάσουν το θέαμα.

Δεν είχε ξαναδεί γυναίκα σαν κι εκείνη.

Ήταν νεότερη από ό,τι περίμενε, με λευκό δέρμα και πλούσια καστανοκόκκινα μαλλιά που με δυσκολία συγκρατούσαν οι φουρκέτες. Τα έντονα ζυγωματικά της και το λεπτό σαγόνι της έδιναν στο πρόσωπό της τα χαρακτηριστικά αιλουροειδούς. Τα χείλη της ήταν τόσο σαρκώδη ώστε, ακόμα κι όταν τα έσφιγγε, όπως έκανε εκείνη τη στιγμή, εξακολουθούσαν να φαίνονται απαλά. Αν και δεν ήταν όμορφη με τη συμβατική έννοια, ήταν πολύ ιδιαίτερη, με αποτέλεσμα το ζήτημα της ομορφιάς να χάνει τη σημασία του.

Το φόρεμα του πένθους που φορούσε ήταν στενό και εφάρμοζε από τον λαιμό έως τους γοφούς της, όπου άνοιγε με πυκνές πτυχώσεις. Μόνο εικασίες θα μπορούσε να κάνει κανείς για τη σιλουέτα που κρυβόταν μέσα σε εκείνο το στενό και σουρωτό ρούχο. Μαύρα γάντια κάλυπταν ακόμα και τα χέρια της. Εκτός από το πρόσωπό της, το μόνο ορατό σημείο της επιδερμίδας της ήταν εκεί όπου κατέληγε σε άνοιγμα ο ψηλός γιακάς της. Ο Ντέβον έβλεπε την ήρεμη κίνηση του λαιμού της καθώς κατάπινε. Εκείνο το απόκρυφο σημείο φαινόταν πολύ απαλό. Ένας άντρας θα μπορούσε να το αγγίξει με τα χείλη του και να νιώσει τον σφυγμό της γυναίκας.

Από εκεί ήθελε να αρχίσει τα φιλήματα, από τον λαιμό της, ενώ θα την έγδυνε σαν να ήταν καλοτυλιγμένο δώρο, μέχρι να

την κάνει να τρέμει με κομμένη την ανάσα. Αν ήταν οποιαδήποτε άλλη γυναίκα και οι περιστάσεις ήταν διαφορετικές, ο Ντέβον θα την είχε αποπλανήσει επιτόπου. Κατάλαβε ότι δεν είχε νόημα να στέκεται και να την κοιτάζει έτσι. Προσπάθησε να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του και να ελέγξει τις ορμές του για να βρει κάποιο συμβατικό σχόλιο να κάνει, κάτι που να έχει λογική.

Αιφνιδιάστηκε μόλις η γυναίκα έσπασε πρώτη τη σιωπή.

«Με λένε Καθλίν».

Ιρλανδικό όνομα. «Γιατί δεν μιλάτε με ιρλανδική προφορά;»

«Με έστειλαν στην Αγγλία όταν ήμουν μικρή, για να μείνω σε κάτι οικογενειακούς φίλους στο Λέμινστερ».

«Γιατί;»

Η γυναίκα φάνηκε να συνοφρύνεται. «Οι γονείς μου ήταν πολύ απασχολημένοι με τα άλογά τους. Περνούσαν πολλούς μήνες κάθε χρόνο στην Αίγυπτο, όπου αγόραζαν αραβικά άλογα για το εκτροφείο τους. Εγώ ήμουν μια... ενόχληση. Οι φίλοι τους, ο λόρδος και η λαίδη Μπέργουικ, που ήταν επίσης λάτρεις των αλόγων, τους πρότειναν να με πάρουν κοντά τους και να με μεγαλώσουν μαζί με τις δύο κόρες τους».

«Οι γονείς σας ζουν ακόμη στην Ιρλανδία;»

«Η μητέρα μου έχει πεθάνει, αλλά ο πατέρας μου είναι ακόμη εκεί». Το βλέμμα της έγινε απόμακρο, καθώς οι σκέψεις της έτρεχαν αλλού. «Μου έστειλε τον Άσαντ για γαμήλιο δώρο».

«Τον Άσαντ...» επανέλαβε ο Ντέβον, απορημένος.

Η Καθλίν έστρεψε πάλι την προσοχή της σε εκείνον και φάνηκε αναστατωμένη, καθώς το πρόσωπό της κοκκίνιζε.

Τότε ο Ντέβον κατάλαβε. «Το άλογο που έριξε τον Θίο», είπε σιγανά.

«Δεν έφταιγε ο Άσαντ. Δεν ήταν καλά εκπαιδευμένος και ο πατέρας μου αναγκάστηκε να τον πάρει πίσω από εκείνον που τον είχε αγοράσει».

«Και γιατί σας έδωσε ένα προβληματικό άλογο;»

«Ο λόρδος Μπέργουικ με άφηνε να τον βοηθάω να εκπαιδεύει τα πουλάρια».

Ο Ντέβον διέτρεξε με βλέμμα όλο νόημα τη λεπτή σιλουέτα της. «Μα εσείς είστε σαν σπουργίτι».

«Είναι λάθος να χρησιμοποιεί κανείς βία για να εκπαιδεύσει ένα αραβικό άλογο. Είναι ευαίσθητη ράτσα. Απαιτεί κατανόηση και επιδεξιότητα».

Δύο χαρακτηριστικά που δεν διέθετε ο Θίο. Ήταν μεγάλη ηλιθιότητα από μέρους του που πήρε το ρίσκο να σκοτωθεί και μαζί να βάλει σε κίνδυνο ένα τόσο πολύτιμο ζώο.

«Μήπως ο Θίο ήθελε απλώς να αστειευτεί;» Ο Ντέβον δεν γινόταν να αντισταθεί και να μη ρωτήσει. «Μήπως προσπαθούσε να κάνει φιγούρα;»

Στα λαμπερά μάτια της Καθλίν φάνηκε φευγαλέα μια σκιά συγκίνησης. «Ήταν θυμωμένος. Δεν άλλαξε γνώμη με τίποτα».

Χαρακτηριστικός εκπρόσωπος της οικογένειας των Ρέιβενελ.

Αν κάποιος τολμούσε να πάει κόντρα στον Θίο ή να του αρνηθεί κάτι, προκαλούσε την έκρηξή του. Ίσως η Καθλίν να είχε την εντύπωση ότι μπορούσε να τον κουμαντάρει ή ότι με τον καιρό θα μαλάκωνε. Δεν γινόταν να ξέρει ότι όταν ένας Ρέιβενελ θύμωνε δεν λογάριαζε την προσωπική του ασφάλεια. Ο Ντέβον ήθελε να πιστεύει ότι ο ίδιος δεν ήταν έτσι, αλλά είχε αποδείξει το αντίθετο αρκετές φορές στο παρελθόν, όταν υπέκυπτε στη μανία της οργής του. Ένιωθε υπέροχα, ώσπου ερχόταν η ώρα να αντιμετωπίσει τις συνέπειες.

Η Καθλίν σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της σφιχτά και τα γαντοφορεμένα χεράκια της γράπωσαν τους αγκώνες της.

«Μετά το δυστύχημα, κάποιοι μου είπαν ότι θα έπρεπε να θανατώσω τον Άσαντ. Αλλά θα ήταν σκληρό και άδικο να τον τιμωρήσω για κάτι που δεν έφταιξε».

«Σκεφτήκατε να τον πουλήσετε;»

«Δεν θέλω. Αλλά, ακόμα κι αν ήθελα, θα έπρεπε πρώτα να τον εκπαιδεύσω από την αρχή».

Ο Ντέβον δεν θεωρούσε έξυπνο να αφήσει την Καθλίν να πλησιάσει ένα άλογο που μόλις είχε σκοτώσει, έστω και αθέλητα, τον άντρα της. Και, κατά πάσα πιθανότητα, εκείνη δεν θα μπορούσε να μείνει στο Έβερσμπι Πράιορι αρκετό καιρό για να σημειώσει πρόοδο με την εκπαίδευσή του.

Όμως δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να πει κάτι τέτοιο.

«Θα ήθελα να δω τον χώρο», της είπε. «Θέλετε να με συνοδεύσετε;»

Η Καθλίν έκανε μισό βήμα πίσω, με εμφανή την αναστάτωσή της. «Θα κανονίσω να σας ξεναγήσει ο αρχικηπουρός».

«Προτιμώ να με ξεναγήσετε εσείς». Ο Ντέβον έκανε μια μικρή παύση και μετά ρώτησε εσκεμμένα: «Με φοβάστε, έτσι δεν είναι;»

Η Καθλίν χαμήλωσε το βλέμμα της βιαστικά. «Και βέβαια όχι».

«Τότε, ελάτε να με συνοδεύσετε».

Αγνόησε το μπράτσο που της έτεινε και του έριξε μια επιφυλακτική ματιά. «Να καλέσουμε και τον αδελφό σας;»

Ο Ντέβον κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Κοιμάται».

«Τέτοια ώρα; Άρρωστος είναι;»

«Όχι. Απλώς ακολουθεί το πρόγραμμα της γάτας. Κοιμάται βαθιά πολλές ώρες και ξυπνάει μόνο για λίγο, για να περιποιηθεί τον εαυτό του».

Είδε ένα αχνό χαμόγελο να ζωγραφίζεται απρόθυμα στο πρόσωπό της. «Τότε, πάμε», του είπε σιγανά. Άρχισε να διασχίζει με ζωηρά βήματα τον διάδρομο κι εκείνος την ακολούθησε χωρίς δισταγμό.